

סמ"ר שמיח אייל

5112903

בן אביגיל ושלמה

נולד ב- כ"ז בחשוון תשל"ה 12.11.1974

התגייס לצה"ל ב- 28.3.1993

שרת בגדוד "הבוקעים הראשון" (51)

נפל ב- כ"א בתשרי תשנ"ו 15.10.1995

בהתפוצצות מטען צד בדרום לבנון .

שמיח אייל,

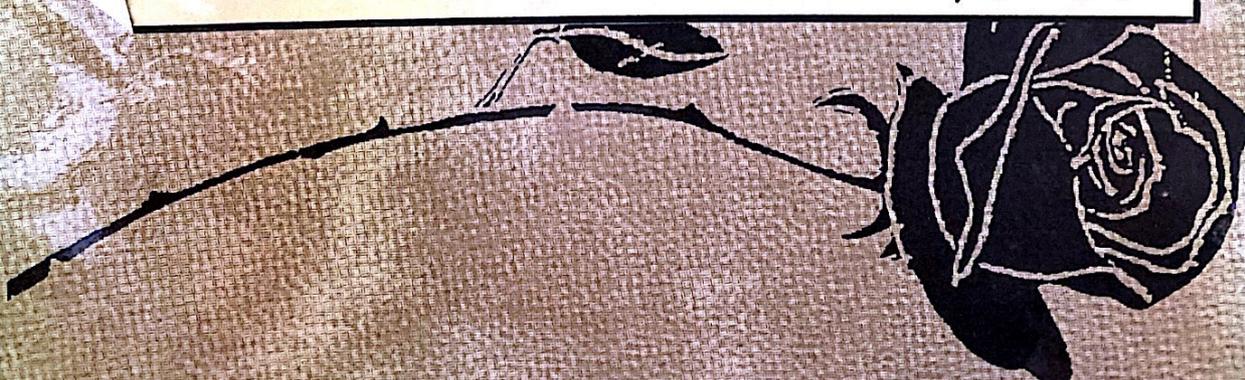
בן אביגיל ושלמה. נולד ביום כ"ז בחשוון תשל"ה (12.11.1974) בבית החולים "בילינסון" בפתח תקווה, בן בכור להוריו. אייל גדל והתחנך ברמת גן, החל בבית-הספר היסודי "רמת חן", המשיך בבית-הספר התיכון "בליך", וסיים את לימודיו בבית-הספר התיכון "תלם" בגבעתיים, במגמת סוציולוגיה. במקביל ללימודיו התיכוניים, השתתף אייל בחוג לטיסנאות, בו למד להרכיב ולהטיס טיסנים. אייל היה חובב ספורט ולפני גיוסו התאמן במכון כושר ורץ מדי ערב כדי לשפר את כושרו הגופני ולהתכונן לשירות ביחידה קרבית.

בסוף חודש מרץ 1993 גויס אייל לצה"ל. הוא החל את שירותו כלוחם בחטיבת "גולני", יצא לקורס סמלים, ובסיומו שב לגדוד. עם תום המסלול, היה חלק ממסייעת 51 ושירת בכיתה "דרגון". מפקדיו סיפרו שהיה הייל צנוע, אשר מילא את תפקידו במסירות ובמקצועיות, אהב לעזור לסובבים אותו והתנדב תמיד ראשון לכל משימה. היה אהוד ומקובל בקרב מפקדיו וחבריו. אייל אהב את הגדוד והפלוגה בהם שירת, ואת השירות בלבנון. הוא יצא לכל המאבקים כדי לא להותיר את חבריו לבד, ותמיד נטל על עצמו תפקיד פיקודי. חבריו מספרים שהיה בחור ביישן אשר דאג לחבריו ולצורכיהם, כיבד את הוריו ומשפחתו והיה אהוב על כל מי שהכירו, חבריו ומשפחתו.

ביום כ"א בתשרי תשנ"ו (15.10.1995) נפל אייל בקרב באזור ריהן, שברצועת הביטחון בדרום לבנון. היילי הכוח היו בדרכם להחליף כוח שישב במארב והנגמ"ש בו נסעו עלה על מסען צד שהוטמן בדרך עפר. עמו נפלו עוד המישה היילים - סרן יוסי אוחנה, סמל ראשון גיא שלם חוד, סמל ראשון אייל דרור, סמל יאיר ברק וסמל יותם ענבר. בן עשרים ואחת היה אייל בעופלו. הוא הובא למנוחות בבית העלמין הצבאי בקרית שאול. הותיר הורים, אח - אפי ושתי אחיות - ליאת והילה. לאחר נפילתו הועלה אייל לדרגת סמל ראשון.

מפקד היחידה בה שירת, כתב למשפחה: "אייל היה הייל, שכל מפקד היה רוצה להתברך בו. שקט מאוד, ממושמע, אך מעל לכל - מקצועי. אייל היה מפקד שאינו קצין במהלכת הידרגון. אמנם לא היה מפקד באופן רשמי, אך בפועל תמיד תיפקד ככזה. התנדב לכל משימה, לקח על עצמו אחריות מעל ומעבר לנדרש. אייל יצא לכל פעילות מבצעית כדי למנוע מצב בו חבריו לפלוגה ייתקלו במחבלים והוא לא איתם. אהבתו לחיים היתה ידועה לעולם וכן גם אהבתו למוסיקה. צניעותו היתה מופת לכלנו וחסרונו יורגש מאוד".

י"ג זכרו בקי"ק

הלילה הארוך של עיישייה

כך זה קרה

זחלי הנגמ"ש הראשון הפעילו מטען ממולכד רב עוצמה. כתוצאה מהפיצוץ נהרגו ונפצעו כל החיילים שנסעו בו

פיגוע קטלני בלבנון

זהו הנגמ"ש שהפעיל את המטען. אתמול הועמסה הגרוטאה על משאית, ונלקחה לבסיס בתוך שטח ישראל. לאחר הפגזה לישראל נעטן הנגמ"ש ביריעת ברזנט אסומה, וקאיון צה"ל אף ודה באוויר ואיים על צלב העליונה לצלב את חבלי הפגוע לפני שהוסתר.

נגמ"ש המוות חוזר לישראל

מאת יוסי לוי ויהודה גורן

שלושם, מעט לפני השעה חמש, לאחר שהסתיימה הכוננות במוצב ריחן, יצאו שני נגמשיים מגדרור של חטיבת גולני לתגבר את מוצב הסמוך, בעישייה.

כתא המפקד של הנגמ"ש הראשון ישב המ"פ, סרן יוסי אוחנה. איתו ישבו שישה סמלים מהפלוגה המסייעת: אייל דרוך, אייל שמה, גיא חרד שלם, יאיר ברק, יוחם ענבר ומוטי ועקנין. אחריהם נסע נגמ"ש נוסף. לא רחוק מדרך העפר שעליה נסעו, כמרחק של כשלושה קילומטרים בלבד, נהרגו רק כיום חמירי שני שעבר שלושה מחבריהם, אנשי החטיבה, ושישה אחרים נפצעו.

■ בין תהום לצלע ההר

השחר כבר החל לעלות, והאווירה באיזור ההררי היתה שקטה, כמעט פסטורלית. כתנאי השטח הקשיש, בגובה ממוצע של יותר מ-500 מטר, אפשרויות התנועה מוגבלות ביותר, כמעט בלתי אפשריות. הנגמשיים נעו על דרך עפר, צרה מאד בחלקים מסויימים, שמצידה האחד צלע הר תלול - ומצידה השני פעורה תהום עמוקה.

מעט אחרי השעה חמש, שהגיע הנגמ"ש של סרן אוחנה לאחר מעיקולי הדרך, נשמע לפתע פיצוץ אדיר. וחלי הנגמ"ש עלו על מטען חומר-נפץ במשקל של יותר מעשרים קילוגרם. חמישה מהלוחמים נהרגו במקום: סרן יוסי אוחנה, אייל דרוך, אייל שמה, יאיר ברק ויוחם ענבר. גיא חרד נפצע אנושות, ומוטי ועקנין באורח קשה.

חיילי הנגמ"ש השני חשו לעזרת חבריהם, ריווחו על האירוע בקשר - והועיקו עורה. הם התקשו להאמין למראה עיניהם: כנגמ"ש שנפגע לא היה הרבה מה לעשות. הוא היה לגרוטאה מפויחת. התחקיר שנערך מאוחר יותר בפיקוד הצפון הע"ל שהמטען הוטמן הפעם מתחת לדרך העפר עצמה, ולא בצד הדרך, כפי שקרה בתקריות קודמות. כתוצאה

אה מכך פער הפיצוץ חור גדול כנחוננו של הנגמ"ש. העובדה הזו היא שגרמה לתוצאה הקשה במיוחד. בצד הדרך הוטמנו מטענים נוספים, אבל אלה לא התפוצצו.

כוחות גדולים הגיעו למקום, והחיילים ירו לעבר מקומות סמוכים, שבהם עלולים היו להסתתר מחבליים. הירי לא העלה דבר. התברר שהפעם הסתפק החיובאללה בהנחת המטען, ובניגוד לאירוע שהיה בשבוע שעבר - לא טמן מארב. גם כך, הנוק שגרם המטען היה גרוע מככל האירועים שיומו מחבלי החיובאללה בשנה האחרונה. שני הפצועים פונו במסוק לבית-חולים רמב"ם בחיפה. גיא חרד נאבק במשך שעות על חייו, אבל מת מפצעיו. מוטי ועקנין עדיין מאושפזו כמצב קשה בבית-החולים רמב"ם בחיפה.

■ "הם הצליחו יותר משציפנו"

קצין בכיר בפיקוד צפון אמר אתמול: "כשתי התקריות, שלשום וכיום חמישי, הצליחו אנשי החי"באללה אף יותר משציפנו, ואין ספק שהם נהנים ממודיעין משוכח, מתצפיות וממעקבים אחרי תנועת צה"ל באיזור הביטחון. אנו נצטרך לגוון ולהשיג ביח שיטות תנועה בצירים, הן של שיירות מנהלתיות והן בתנועות מכצעיות".

יום ראשון בבוקר, יומיים לאחר ששלושה מחבריהם נהרגו ברצועת הביטחון, יצאו לוחמי גולני למוצב עישייה ■ באחד עיקולים עלה הנגמ"ש על מיטען ■ המפקד וארבעה מחייליו נהרגו במקום ■ חייל ששי נפטר מפצעיו כעבור כמה שעות

חילי גולני בצמח
למזלמים אין
הסו למרואינים
בזחזח.
הגלום

הרס"פ התמוטט פעמיים

רס"פ חיים אמולג שנפצע במינוע הראשון, העדיף לבלות את החג במחיצת חבריו הפצועים בבית-החולים רמב"ם בחיפה ולא לצאת להופעה בביתו. אמולג, 23, נפצע בחזהו במארב שטמנו המחבלים ביום חמישי בלילת. מזה הוא מאושפ.

בערב החג כשנודע לו כי בצמח אירע מימע נטף, הוא מיהר, מדדה על רגליו, לחדר המיון, כדי לראות מל הנפגעים. עוד לפני שהגיע לשם, פגש אותו חפקידח הפלוגות. יש לו חמישה הרונים ושני פצועים, הוא אמרה לו. מוכח הלם מיהר אמולג לחדרו, ושם התמוטט.

חברות קרו ניסתה להרגיעו, אך ללא הועיל. אמולג התקשה לעכל את הידיעה הטספת שהשיטה אותו, כל בין החרוגים חמס האחרו שלו, סרן יוסי אהנה. שעה קלה לאחר מכן, מנסח להתאושש מהחלק. הניע אמולג למשרדו צחיל בבית-החולים. יחד עם חבריו לפלוגה ובלי מששות הפצועים הוא שמע, כי סמל ראשון גיא חוד מת על שולחן חלונותים. אנרופילי חוס בחמת אים את סיה חבטון הסמד. בלוד טעות טוב התמוטט חרס"פ בהמונת חרס"פ (כגון, למצלמה) ואחד מקצני החסיבת יובל עלה תצלום: אופידה יוחן

יום חמישי בלילה הם איבדו שלושה מחבריהם. חרי שחזרו מהלוחותיהם, איבדו עוד שישה. כווסים בעצמם, מוסים חיילי פלוגת גולני הבועה סח את הכאב במילים: ההרגשה מחורבנות. כולו ל הפנים. אם רק היו וותנים לון, היינו רודפים את מחבלים האלה עד קצה העולם. אבל לא וותנים ציאוס. זה מתסכל. זה מעליב. אך פעם לא זדון, אבל עכשיו מתחיל להיות מבחיד" • עמ' 2

עוד לוחם מרמת גן מסר נפשו לאומה

שלושה ימים אחרי שהרכין ראש בהלווית המי"מ שלו, נהרג אייל שמח מרמת השיקמה בפיגוע שהיה בדרום לבנון

שמואל אוריפקי

שנס הוא חייל ורוצה להיות קרבי. אבי חבדו, מספר: "אייל היה סמל לגאווה כי הוא היה חייל לוחם קרבי. שם בגבול הצפון הוא נתן נפשו למען תובטח שינה ושלווה לתושבי הצפון. אייל היה ארוז ישראלי גיזעי, משרת בין ארזי הלבנון, שם יד זדונית של מחבלים השיגה אותו חודש בטרם מלאו לו 22 שנה".

שי מספר: "אייל היה בחור צנוע, מופנם ויחד עם זאת מלא מרץ. בחופשות בילינו יחד, הוא דע למצות כל דגע פנוי לעזור

מי תיאר לעצמו שצעיר תוסס כמו אייל שמח ימצא את דרכו האחרונה כשהוא נישא בארון, שנתמך בידי שישה חיילים, והוא פרח בן 21 בלבד. ים של אנשים, קרובים, שכנים, משפחה, חברים מילדות וחברים לצבא באו להפריד מאייל שהורד אל קירבו הטרי. בעיני כולם דימעה וקול בני חרוש. גם חיילים יודעים לכבות.

אח הבכור, אייל, השאיר י אב, אם, שתי אחיות ואה,

במה שחוץ וגם לצאת לכלות ולרקוד. בחברה איתו היו ימים יפים אותם לא נשכח. הוא אהב ספורט ולא אשכח קטע עם אייל של לקום מוקדם בבוקר, לטייל, לראות מקומות ובעיקר לצאת לדוג".

אפי, אחיו של אייל, חייל בן 19: "לאייל היה תמיד חיוך על השפתיים. הבדל הגילאים הקטן קירב בינינו, היינו גם אחים וגם חברים. היה לאייל חלום וזה אופנוע, בוא תיראה בחדר שלו שם מודבק פוסטר עליו אופנוע מרהיב. הוא חסך כסף אבל עכשיו החלום נשאר רק חלום".

ליאת, אחותו בת ה-15 וחצי: "אייל שימש לי מודל לחיקוי. כל מה שעשה היה גיזעי. הוא היה מקור לגאוותי שיש לי אח בכור כרוך".

והוא בגולני, סמל שקשה לי לחשוב שהלך לבלי שוב".

אחותו הילה בת ה-12 וחצי: "תמיד הוא הכטיח וקיים. הדבר האחרון שהבטיח, כשראיתי אותו בראש השנה, היה לקנות לי אופניים, הבטחה שכבר לא תמומש".

גורל אכזר שלח את אייל להרכין ראש בהלוויה של המי"מ שלו, שנפל כמה ימים לפני באיתה הגיזורה. אותו גורל, עתה, זימן חיילים מגדודו להרכין ראש ולהתאבל על הקבר שלו. מפקדיו נשאו דברים לזכרו וראש עיריית ר"ג הניח זר אבלים. שלושת מסה"י הכבוד לזכרו של אייל בישרו שעוד לוחם של גולני מסר נפשו למען האומה. יהי זכרו כרוך.

נפל חודש לפני יום הולדתו. אייל שמח

צילום: יוסי אלוני

כיום להיפרד חברים מגולני ליד קברו של אייל שמח

סמ"ר אייל שמח ז"ל

"אייל, דמך זורם בעורקנו"

מחיר כבד, המצטרף לשלושת החיילים שנהרגו בשבוע שעבר, מחיר כבד שנכפה עלינו כרי לשמור על צפונה של ישראל. אני קורא למנהיגי גי ישראל, שמושיטים יד לשלום למנהיגי הסורי, לבדוק אם מי יש להם עניין בטרם יקבלו החלטות לזיתורים.

בטרם נסתם הגולל על הקבר, קרא בבכי מר אחד מחבריו הטובים של אייל, חייל צנחנים עם כומתה אדומה: "חברי הטוב, לאן אתה הולך? אותך אני אוהב. עם צער וכאב, עליך אני חושב. אייל, אייל, רצייתי שתגיע, אבל לא בצורה כזו רצייתי שתופיע."

בתום דברי ההספד, קרא התזן הצבאי, רב סמל בכיר יעקב פולצ'ק, את תפילת אל מלא רחמים – ושלושה מטחי כבוד נורו לזכרו. זמן רב אחרי שהתפוררו האבלים, נשארו ליד הקבר, המכוסה זרי פרחים, חברים נכומות חר מות, מסרבים להיפרד.

מאת קובי בלייך

מאות אבלים ליוו אתמול למנוחת עולמים את סמ"ר אייל שמח ז"ל, בן 21. שישה חיילי גולני, חבושי כומתות חומות, נשאו את ארזי נו העטוף בדגל הלאום. אחריהם צעדו מספר הגרוד, קצינים בכירים, בני המשפחה, חברים ומכרים רבים.

ליד הקבר הפתוח ספר לו סא"ל א', המג"ד: "אייל, שירתת כאחת הפלוגות הטובות בגולני. בגולני משרתים חיילים מעולים כמוך. היית חיי יל מקצועי. עזרת לחברים. תכנתת לצאת לכל פעילות. חבריך נמצאים גם עכשיו בלבנון, והם יעשו הכל לפגוע במחבלים המבקשים לפגוע בתושבי הצפון. כולנו אוהבים אותך, דמך זורם בעורקנו, היית אח שלנו. נמשיך לעזור לבני משפחתך."

ראש עיריית רמת גן, צבי בר, אמר: "זהו עוד

חזרו ללבנון אחרי הלוויה - ונהרגו

שנים מהרוגי התקרית בלבנון, סמ"ר גיא חרד (מימין, בחצי עיגול) וסמ"ר אייל שמח (מסומן בעיגול), כפי שצולמו ביום שישי, על קיברו של סגן מפקד הפלוגה סגן דרור בראשי ז"ל, שנהרג במארב מחבלים בלבנון בשבוע שעבר. לאחר הלוויה חזרו ללבנון, וביום ראשון בבוקר נהרגו צילום: פלאש 90

המג"ד קרא לו "אחי"

החברים בכו, הרב קרא את מדרשו, וחבר בכומתה אדומה קרא שיר ובו תום, כאב, יאוש ואהבה גדולה

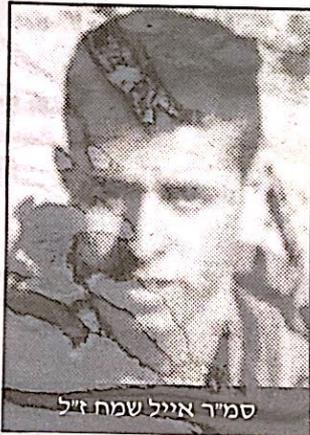
מסדר כבוד לאייל. "בוא הנה" צרח מפקד כיתה אחד על טיי"ר, ובעיניו ראיתי פחד מסוג אחר השמור לטירונים. הם הטירונים ממחזור אוגוסט 5 ('95). בעוד ארבעה חודשים יסיימו טירונות, יתפסו קו, ייכנסו אל התופת.

בחור בחולצה לבנה וג'ינס ניגש לבחור במדים וכומתה חומה וביקש סיג' ריה. "אני מהנח'ל", אמר, "חבר של אח של אייל. קיי בלתי חופש להשתתף בהלוויה. יש לך מושג כמה חברה מהנח'ל, היו מתים להתקבל לגולני?"

הבחור בכומתה החומה - ילד, אני חייב לכתוב - הסתכל מהצד על "הנחלאווי", נתן לו חצי חיוך של קשוחים, וסיין "מתים להתקבל לגולני? בינתיים מי שמתים הם גולני".

בשבוע השחור הזה בלבנון פיתחו הגולנצ'קים הומור שחור, ממש כמו האבות והסבים בדורות של המלחמות הישנות יותר.

הגיע הארון: החברים בכו ונפלו איש על כתפי חברו. הרב קרא את מדרשו, נאמר הקדיש, פוליטיקאי הספיד כדרך הפוליטיקאים, חבר בכומתה אדומה קרא שיר ובו תום, כאב, יאוש ואהבה גדולה, ואחר-כך עמד המג"ד מגולני ובקול חלש חלש קרא: "אחי אייל".

סמ"ר אייל שמח ז"ל

מאת גדעון מרון, כתב "ידיעות אחרונות" מפקד הגדוד שפניו כסני נער, ורק הדרגות שעל כתפיו הבדילו אותו מעדת הנערים בכומתות החומות, ניצב על קיברו של אייל שמח ז"ל שנפל בלבנון, ונשא את הקינה על המת.

קולו היה רפה וחלש, והאנשים היטו את אוזניהם כדי להטיב ולשמוע. "אייל אחי" הוא קרא למת, כמנהג הלוחמים בגדודים של גולני, בפנייתם איש אל רעהו. היה משהו שביר כל כך בחזותו

של המפקד מגולני, כל כך לא מצ'ואיסטי, וכל כך חזק. "אחי", חזר ואמר המג"ד בקול שקט, נטול מליצות.

אייל שמח ז"ל נפל בכוקרו של ערב החג. האנשים, שהלכו בדרך אל חלקת הקבר, שחו זה לזה אודות אייל עצמו, שהלך בעקבות ארון של חבר, שנפל שלושה ימים לפני כן. "לך תרע", אמר קשיש אחד, ועיניו טיילו בדאגה על החיילים בכומתות החומות. דבריו, שנשמעו כמין נבואה שחורה, צימררו את האנשים.

הטירונים של גולני, שלא חוו עדיין את אימת המלחמה והשכול, הובאו במיוחד כדי לשמש

16.10.95

איו"ל

הם נלחמים ביום בתוך לבנון
הם נלחמים בלילה בתוך החשיכה,
הם לא יודעים מאין זה יגיע
הם לא יודעים מאין האויב יפתיע,
הם רק יודעים שעליהם להלחם,
להלחם חזק, לשמור על המדינה.

אתה נלחם קשה, מגן על המדינה
אתה נלחם קשה, לשמור על משפחתך
אתה נלחם קשה, לשמור על חייך
אך בכל זאת הם תוקפים ואתה נופל.

חברי הטוב לאן אתה הולך
חברי הטוב אותך אני אוהב,
לתוך האפלה משם באה הרוח
לתוך האפלה לשם אני קורא.

פזמון:

עם צער, עם כאב, אותך אני זוכר
עם צער, עם כאב, עליך אני חושב
אייל, אייל, רציתי שתגיע
אך לא בצודה כזו רציתי שתופיע.

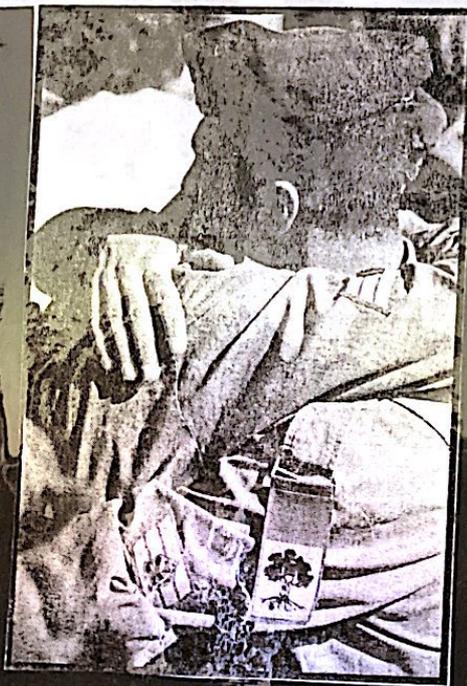
חברי הטוב, לאן אתה הולך
חברי הטוב, אותך אני אוהב
לתוך האפלה משם באה הרוח
לתוך האפלה לשם אני קורא.

פזמון:

גם אם זה קשה,
גם אם זה כואב,
עליך אז נחשוב כל שנה שתגיע
עם הזכרון לך ולחייילים שאיתך.

היציים הנוראים של גדוד הבוקעים

חיילי גדוד הבוקעים הראשון של גולני ששרדו את שני הפיגועים בלבנון מחלקים את זמנם בין הלוויות החברים לביקורים בבתי החולים. הם, האחים בודיה, ג'ק, קואלה, חוליט וכל השאר, מתייפחים על הכתף ושואבים כוח לשאת עד יעבור זעם הזוועה. עוד מעט ובגדוד הבוקעים הראשון, שכולם בו קרויים 'אחוי', יחזרו אל הקו, למשך איכשהו, עד השחרור

מאת אביחי בקר

המכה הכפולה שספג גורד ה'בוקעים הראשון, הנחשב בגולני מאז ומתמיד כיהלום שבכתר, הפריכה לגמרי את הכלל החלי המוסכם והירדע משנים לפני למקום בו נוחתת פצצה אחת, השניה כבר לא תיפול. הפעם, הלמו בשורות הקטל בשרשרת, עוד זה מדבר וזה נא ואף ביתר שאת. תשעה חללים נמנו בסיוכום מה שמעתה והלאה יזכר לרדאן כתגים גבוראים.

ביום חמישי נהרג סמ"פ מסייעת סגן דרור בראשי מבכשרת ירושלים. חיילי הפלוגה הוותיקה עוד לא יצאו מההלם והנה שלשום נפל גם המ"פ הנערץ עליהם סרן יוסי אותנה מאשדוד שהוגדר כתותח ממש, הספיץ של השפיץ. כשקידם סרן אותנה את בראשי להיות כמ"מ לסמ"ך, היה המיועד נלהב על שזכה לעבוד עם מפקד מקצוען, עסור שכחים, שהאגרות סיפרו עליו שהיה במוצהר סרבן יציאות. סעו אתם, אותנה היה מותר בזו אחר זו על חופשותיו כדי להגביר את סיכויו להיתקלות. הוא חתר למגע ללא הרף. גולני דוחה בית, היה העקרון לפיו נהג. בקושי חודשיים הספיק הצוות המוכשר הזה לשותף פעולה.

הם הירכזו מורללים בשורות החסיבה. גולני, גולני, גולני, למות או לכבוש את ההר. אבל הקו בלבנון עמד להסתיים והוא היה לטעמם סטרילי מדי. הגרוד לא נתקל עדיין, כך שלמרות השמחה שנבעה מהירידה המתקרבת, התחושה לוותה במקביל גם בקורט של אכזבה, כי משיגרת הסיוורים הרי בעצם די נאמס. ההרגשה היתה שכל עוד הגרוד לא נבחן באש, המלאכה לא באמת נעשתה. הגרוד מת לפעילות ואז ארע הבום שהזריד את המרינה.

בראשי ביקש להיות מהדורה משוכללת של אבא שלו שבאותה פלוגה ממש, בחורף '69, נפצע באל חמה. האחרים ערגו לשחזור ולו כמעט את רוח

גולני, גולני, למות או לכבוש את

ההר. הקו בלבנון עמד להסתיים

והוא היה לטעמם סטרילי מדי

מבצעי מארס '93, עת הגרוד קצר בעוה את אמד יאקל. בבוקעים הראשון חלמו בהקיץ על משהו בסדר גודל של יחיא עייאש, אם לא למעלה מזה. אני רוצה להיות כמוך, היה סמ"ר ראובן איבגי ז"ל מפלוגה ב' מרווח בטלפון לאחיו הגדול איציק שנסע לפלורידה למכור בגדים, אחרי שבגולני היה לשם דבר בזכות שתי היתקלויות שהפרטים עליהן חסויים.

איבגי, המכונה באג"ו, היה אשדודי. הוא גר בשיכון ג', לא הרחק מיוסי אותנה שמסכונה ד' המבוססת יותר. בתחילה הם הכירו רק מרחוק, גם בגרוד הם שרתו בפלוגות שונות, אבל מכיון שאותנה ואיציק היו בני מחזור, ראובן איבגי נהנה בזכות האח מפיקות אוהד. בחופשה האחרונה שבילה באשדוד איבגי מסר דרישת שלום חמה לאימו של אותנה שכהרגלו נשאר בקו. שעה לפני הפיגוע הראשון, כשחזר מהבית, שוחחו שני האשדודים טוב.

היה לו לאיבגי מחזיק מפתחות מוכרת שהותיר אחריו חברו הטוב ביותר הרר קהתי שנהרג בדצמבר '94. זה לא בריא, היה האח הגדול איציק נחף בצעיר על סעריין הוא נושא את הקמע, אך שידוליו היו לשווא. הכל גם נראה היה שמתנהל למישרין. פלוגה ב', שעמדה כמעט לפני פיזור

אחרי שנהה היא מסיימת מסלול של 15 חודשים, אספה לרגל סיום השלב 20 אלף שקלים למסיבה איריה שנקבעה להתקיים בפרס חנה. בתוכנית האומנותית הזמר דורון מירן, להקת רקדניות ברזילאיות, דבר כזה עוד לא היה, הכתיחו מגויסי אוגוסט '94. יום לפני הפיגוע גם נשלמה הרפסתו של עלון הפלוגה. באותה עת במסייעת התעוררה בעיה של איך לשכלל ציוד. למען המטרה הסמ"פ החדש חשב לגייס חסות לפלוגה מקבלן אמיר בן

מכשרת ירושלים.

המג"ד היה משגן להם תמיד כי הצירים זו נקודת התורפה. בחמ"ק שלו זוכרים גם לא מעט מריבות קולניות שניהל עם החטיבה כשהתלונן כלי סוף בקשר על אי תקינותם ואמינותם המוסקפת של הרכבים. מלכר זאת לא ניצפו שום בעיות. לא ריברו שם על פחד, רק שיבואו, ייהלו כבר למפגש המכריע עם החיזבאללה וכשזה התמהמה די התבאסו שם בין עיישיה לריחן. חסר

היה להם האקסון. מי הרג, איפה, כמה. שלום בראשי לעומתם, לאור נסיונו בעבר, שיגן לבנו דרור כי התקופה של שלהי הקו אין מאיימת ממנה. בעוד הכל חושבים כבר על האריזה, העירנות מאליה מתרופפת והמחבלים הונגים.

ביום ראשון בערב, כבית משפחת בראשי במכשרת ירושלים, ישבו ההורים אכלים וסכיבים המוני קרובים. כאילו לא די להם לכוס היגונים הם חזרו וצפו בווידיאו, פעם ועוד אחת, בהקלטה מהלוויית הבן וממנה עוד עברו למרהרות 'מכס' שסיכמה את אירועי אותו בוקר קסלני בצפון. מותו גם של המ"פ, אומר האבא כשברקע גוברים קולות הבכי, ועוד אותו גוראות. הפלוגה התכדה, הוא נקרע.

רק מוטי וקנין מחולק שרד את המארב של אותו בוקר. ששת הלוחמים האחרים איתם היה בנגמ"ש נהרגו כולם בעוד הוא נפצע קשה. זימיים קודם היה בהלווייתו של בראשי הסמ"פ בהר הרצל. וקנין מאושפו בכירורגית ב' ברמב"ם מעורפל להלוטין, מדי כמה דקות הוא פוקח עינים תוהות, לחש בקושי מה נשמע ושוכן נרדם. תנו לי ללכת, אני צריך לצאת לשמור, הוא ממלמל מתוך ההזיות ומבקש שיעירו את הטוב שבידידיו איל דרור ממעונה כדי שיצטרף אליו לעמדה. שרה האמא אומרת כי מוטי שלה עדיין בטראומה ולכן מונעים ממנו את הדיעה כי החבר כאח לו, כמו כל שאר הלוחמים איתם עלה לסיוה. מת. ביטלו את השמירה מוטי, היא מלטפת אותו כשהוא מתלונן מתוך הכאבים על שלא השכימו אותו למשימה. בכוונה גם לא הכנסנו לכאן סלוויזיה היא מספרת. וקנין, מעיד הגליון הרפואי, קרוע בלסת, מלא שברים, טחול מרוסק ופגיעה בכבד. כשהופיעו המוריעים מקצין העיר ומסרו לתורים כי הוא פצוע קשה, אלה היו משוכנעים כי מסתירים מהם את האמת האיומה. הנסיעה במנונית לחיפה כשהם רועדים מחרדה נמשכה עכורם נצח

רק שיבואו, ייחלו למפגש המכריע

עם החיזבאללה, וכשזה התמהמה

די התבאסו שם בין עיישיה לריחן

למרות שבפועל ארכה רק 50 דקות. כשראו אותו בירכו הגומל. העולים לרגל לבקר אותו מתייחסים לוקנין כאל אוד מוצל מאש. הם ניגשים בתורם אל המיטה בחדר קודש ובעודו מעורפל מנשקים אותו ארוכות במצח.

בחדר 110 באורתופדיה בו גמצאים ארבעה מהפצועים הישנים, קולות ששון ושמחה להבדיל. אלה כבר בדרך להתאוששות, מוכנים בן רגע לזנק ולעלות לקו. לסיפורים כאן אין גבול, גולני זו משפחה, אומרים ההורים שפה למעשה נפגשו לראשונה.

המאושפמים לא נותנים לרוחם של הפוקדים אותם ליפול. הם מעדיפים לחלוק איתם חויות נעימות על הימים היפים בגדוד. הם כבר מתגעגעים ל'פריסות', החפלות המסורתיות על האש של חמישי כלילה בזמן אימון הקיץ או החורף, כמו גם לסעודות של יום שישי כשכולם שרים עד שניחר הגרון תוך שהם מלווים את המנגינה בהטחת כוסות על השולחן.

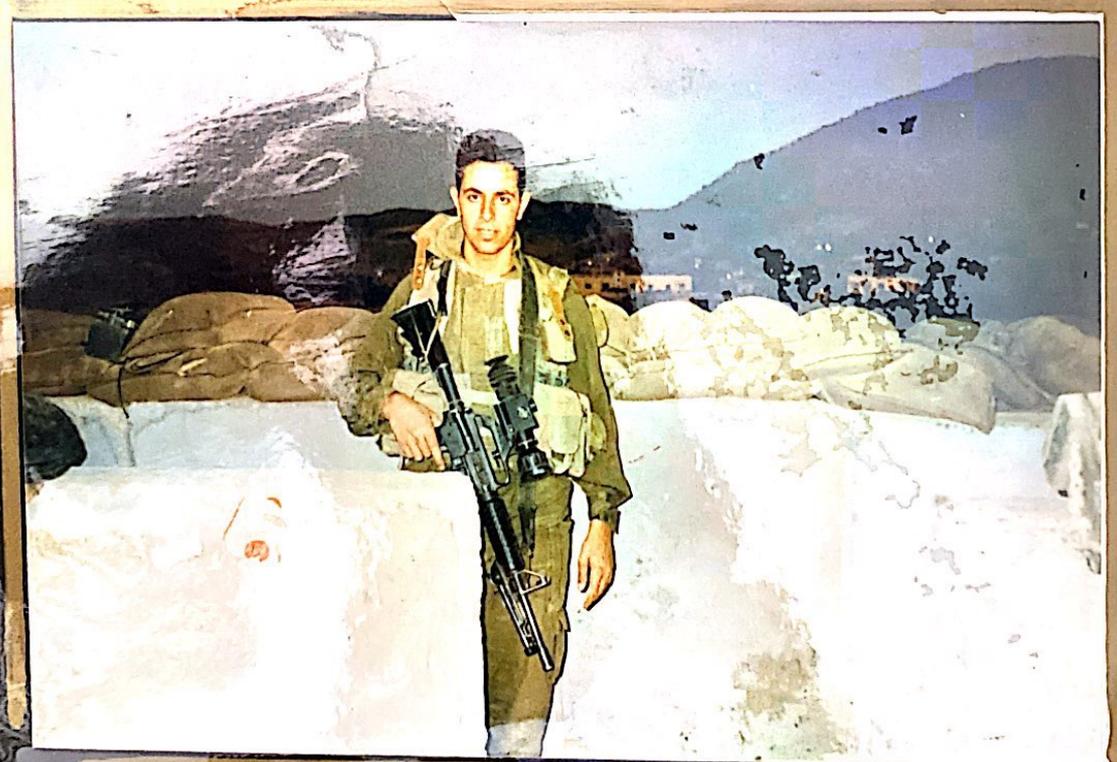
על הקיר תלוי דגל גולני בירוק וצהוב ועליו כתובת לא לאיסטנטיסטים. 'החיים בגולני הם כמו שערות בתחת. קשים, קצרים ומסריחים. כשנולדתי בכיתי, כשהגעתי לגולני הבנתי למה'. אחרי נאצות כאלה ניתו היה לשרר שמוולני

סדר יטען אונט שמה

סדר אונט שמה
דעס בדי לא שמה
אגם לא אמש דצוב
דעס בלא נטען במעלה
אוי טען אגם נטען
לאאן של אונט שמה
אגם לא לאטאט של
שכדי לא ידעו שמה
אויק נפלא גבאים
אטאנטא אויך שלמה
אגם יאצים נאגים
לאגם אגם ידע?
יאצים אגם באמת גאנץ
אן אגם יחידה אגם
באצטוי יחידה אגם
כמה אגם לא טען
אגם אגם אגם אגם
לאאן של אונט שמה
אגם יאצים אגם
פאליק נבט אגם

באגם יאצים אגם

אגם אגם 1995

امیر

זה התחיל לכאורה כערב רגיל

זה התחיל לכאורה כערב, ערב רגיל.
זה התחיל לכאורה כערב, ערב כבכל הימים.
באותו יום בערך התגלה אליה אלוהים.
הוא אמר לה: היזהרי, שימרי על נערי!

זה התחיל לכאורה כבוקר, בוקר מבהיל.
היא אמרה לבעלה: היה לי חלום מפחיד.

היא סיפרה לו את הדבר האיום,
הוא ניסה להרגיע אותה כל היום,
הוא אמר שזה רק חלום.

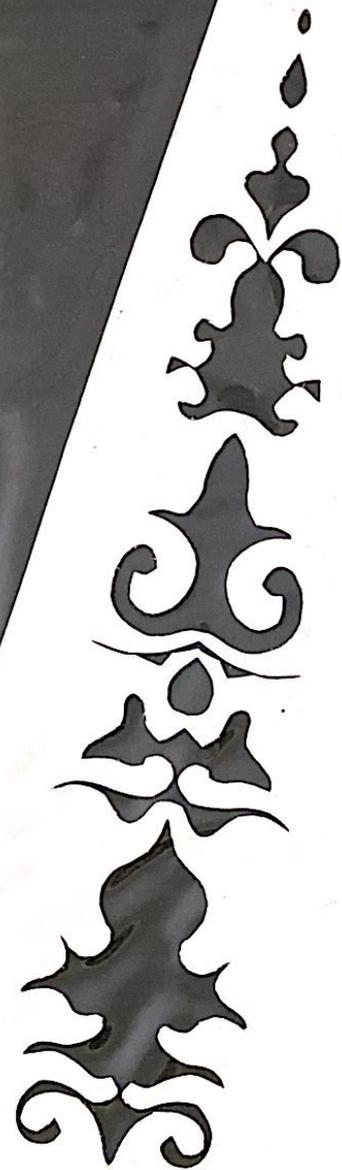
כעבור פחות משבוע זה קרה, התרחש אירוע.
אבל בעזרת השם בנו ניצל.
בעלה אמר: זה הדבר, אך בנו נותר, בנו נותר בחיים;
על זה אנחנו צריכים להודות לאלוהים.

בנו התקשר ואמר שביום שלישי הוא חוזר.
היום הסתיים בערב, ערב רגוע.
באותו ערב רגוע החלום חזר.
אלוהים אמר: מחר זה יהיה היום האכזר!

למחרת התחיל כבוקר, בוקר מפחיד.
היא אמרה: בעלי, אני רוצה את בני כאן ליד מיטתי!
הוא אמר: הרגע, עוד מעט יבוא יום שלישי,
ותראי אותו כמה שתרצי.

באותו יום בדיוק קרה, התרחש האירוע;
מחבלים ביצעו את הפיגוע.
אבל באותו יום אכזר בנם לא חזר.
הוא עלה למעלה עם כל שמונת חבריו.

זה התחיל לכאורה כערב כבכל הימים,
ערב תמים.

צבא הגנה לישראל

דואר צבאי 02766
כ"ח בתשרי התשנ"ו
22 באוקטובר 1995

משפחת שמח היקרה !

בנכס, סמל ראשון אייל שמח, זכרונו לברכה, נפל ביום כ"א בתשרי
תשנ"ו, 15 באוקטובר 1995, במהלך התפוצצות מטען צד על כוח גולני
באיזור מוצב "ריחן" שברצועת הביטחון בדרום לבנון.

אייל היה חייל שכל מפקד היה רוצה להתברך בו, שקט מאוד, ממושמע,
אך מעל הכל מקצועי.

אייל היה מפקד שאינו קצין במחלקת הדרגון. אמנם לא היה מפקד
באופן רישמי אך בפועל תמיד תפקד ככזה.

התנדב לכל משימה, לקח על עצמו אחריות מעל ומעבר לנדרש.

אייל יצא לכל פעילות מבצעית כדי למנוע מצב בו חבריו לפלוגה
יתקלו במחבלים והוא לא איתם.

אהבתו לחיים היתה ידועה לכולם וכן גם אהבתו למוסיקה.

צניעותו היתה מופת לכולנו וחטרונו יורגש מאוד.

גדוד "הבוקעים הראשון" משתתף באבלכם, ומרכין ראשו לזכר בנכס.

יהי זכרו ברוך.

סגן אלון
היחידה

אלון פרידמן,
מפקד

ראש המטה הכללי
 צבא הגנה לישראל
 סימננו: כא-7 - 7451
 ג' חשון תשנ"ו
 27 אוקטובר 95

משפחת שמח

אלטער שמו הינדיק.

איתכם באבלכם על מות יקירכם סמל ראשון אייל שמח, זכרונו לברכה.

אייל, זכרונו לברכה, נפל ביום כ"א בתשרי תשנ"ו, 15 אוקטובר 95, במסגרת הלחימה על בטחון ישובי הצפון, עת נפגע מהתפוצצות מטען באיזור מוצב "ריחן" ברצועת הבטחון שבדרום לבנון.

אייל שירת כמש"ק בגדוד של חטיבת "גולני", ותואר על ידי מפקדיו כחייל אשר מילא את תפקידו במסירות ובמקצועיות. אייל אהב לעזור ולסייע לסובבים אותו, והתנדב לכל משימה. היה אהוד ומקובל בקרב מפקדיו וחבריו כאחד.

הועלה לדרגת סמל ראשון לאחר מותו.

זכרו יהיה נצור בלבנו תמיד.
 מי ייתן ולא תדעו עוד צער.

איש סגור

אמונת לימקין-שחקי, רב-אלוף
 ראש המטה הכללי

תשעת לוחמי גולני
שנהרגו במהלך שלושה ימים

גולני זה גולני

לוחמי
גולני שאיבדו
תשעה מחבריהם
בלבנון מדברים

מיוחד לסוכסוק

משפחת-לוחמים

